

ninger til Forsikringsraadet. Jeg synes, han var lidt for streng mod det. Jeg fandt ikke, at de Klager, det ærede Medlem havde, var saadanne, at man egentlig kunde tage dem til Følge. Jeg tror virkelig ikke, at der f. Eks. var Grund til at frygte for, at Forsikringsraadet kom ind paa udenlandske Selskabers Kontorer; jeg tror, det vilde optræde saa diskret, at der virkelig intet skete. Men paa et Par andre Punkter synes jeg, der er givet det lidt for stor Myndighed. Der er i § 22 sket Tilføjelser med Hensyn til Aktuaren. Jeg vil derom sige, at de 2 sidste Punkter i § 22 synes jeg, man skulde lade gaa ud. Det er dog alligevel mærkeligt, at Aktuaren, som er en af Selskabet lønnet Embedsmand, og som skal staa paa Selskabets Side og arbejde for det, samtidig skal være en Slags Overkontrolør for Forsikringsraadet, for ikke at bruge et værre Udtryk — man kunde jo ellers næsten sige, at han skulde være en Slags Spion for Forsikringsraadet indenfor Selskabet med Hensyn til dets Virksomhed. Jeg tror nok, man kunde stole saa meget paa, at de Herrer Aktuarer, som dog i Regelen er videnskabeligt uddannede Mænd, af sig selv vil vogte paa — det vilde jo være værst for dem selv —, at der ikke foregaar noget galt i Selskabet i saa Henseende. Jeg synes derfor, at de to sidste Stykker i § 22 burde udgaa.

Endvidere skal jeg nævne § 25, hvor Forsikringsraadet har faaet Lov til at føre Tilsyn ikke alene med dem af Selskabets Midler, der bruges til Forsikringsfonden, men i det hele taget med Selskabets Midler. Der staar: „findes dette Grundlag eller den Maade, hvorpaa Selskabets Midler er anbragte, ikke betryggende“ o. s. v., „kan Forsikringsraadet foreskrive Selskabet“ o. s. v. Det er ganske rigtigt, at Forsikringsraadet maa have det nøjeste Tilsyn med alt, hvad der skal tjene til Sikring af de forsikredes Krav, men foruden dette har Selskaberne noget, der kan kaldes de frie Midler, dem, som Selskabet driver Forretning med, og disse Midler bør i hvert Fald ikke underkastes Forsikringsraadets Tilsyn. Derved indsætter man i Virkeligheden Forsikringsraadet til en Slags Overdirektion for alle Selskaber, og det synes jeg ikke, man kan gøre. En saadan Bestemmelse findes heller ikke i den norske eller den svenske Lov; skønt den stod i Udkastet til den svenske Lov, blev den taget ud, da Loven blev vedtaget, og det er netop indføjet, at Forsikringsraadets Tilsyn kun omfatter de i §

18 omhandlede Midler, altsaa Forsikringsfonden.

Dernæst kunde jeg ønske, at der i § 52 — det er den Paragraf, som omhandler Forsikringsraadets Medlemmer — i Stedet for „nogen her i Landet virkende Livsforsikringsanstalt“ stod „Forsikringsanstalt“. Vore Forsikringsforeninger er nemlig blandede saaledes mellem hverandre, at Livsforsikrings- og andre Slags Forsikringselskaber er Søsterselskaber, nær forbundne med hinanden. I og for sig tror jeg, det var rigtigst, om man slettede „Livs“, saa at der blot kom til at staa „Forsikringsanstalt“.

I § 35 har Landstinget indført den Bestemmelse om Børneforsikringer, at der intet Pengebeløb maa tilbagebetales. Nu maa jeg sige, at man ganske rigtigt hele Verden over kæmper for at forhindre den Mulighed, at Børneforsikringer fører til Spekulation i Børnenes Liv, men paa den anden Side kæmper man ogsaa for saa vidt muligt at drage Børnene ind under Forsikringen. Naar de oppe i Landstinget har ændret Bestemmelsen til, at intet Selskab maa udbetale Pengebeløb før den forsikredes 8de Aar, synes jeg, at denne Ændring er for laks, thi efter min Mening skal man sætte Tiden meget højere, man maa helst ikke udbetale Forsikringssummen, før den forsikrede er 14 Aar, der kan ogsaa være Spekulation i 8-Aars Børns Liv. Men naar man i Landstinget er gaaet til at forbyde at tilbagebetale Præmierne, synes jeg nok, det gaar ud over alle Grænser, det er der slet ingen Mening i. Hvis en ikke videre velstillet Mand gerne vil have sit Barn forsikret og har Raad til at betale en lille Præmie, og Barnet saa dør for ham, er det ganske urigtigt, at et Selskab ikke skal være pligtigt at betale ham Præmierne tilbage, det vil han meget hellere have end at faa Præmierne gjort mindre. Der er ingen Tvivl om, at det er og bliver fuldt forsvaret, at saadanne Smaabeløb, som Præmierne vil udgøre, kan tilbagebetales. Der kan der ikke være Tale om nogen Spekulation, og jeg kan ikke se rettere, end at denne Bestemmelse, som altsaa er sat ind i Lovforslaget af det høje Landsting, er kommet ind, skal vi sige, af Vanvare.

Jeg kommer saa til et Par Smaating i § 37, hvor Landstinget har udtaget Bestemmelsen om, at et Livsforsikringsaktieselskab ikke maa kalde sig et Andelselskab. Det lyder ogsaa lidt underligt. Jeg kunde ønske en Bestemmelse indført, der virkelig udtrykte, hvad et Andelsel-